

Emlékezet

„Jó későre valami magaslatot kell választanom, ahonnan akár behunyt szemmel is belátom a terepet, a tájat. Elég szilárd, tehát régi és állandó. Állandónak a magyar a maga nyelvéből faragott kapuzábét, magafajta homlokzatot, saját görög templom-elejét választja rendszerint, nyelvébe faragott poézisét. A legkönnyebb sziklaalapzat tehát egy szállóige kell hogy legyen. Például egy efféle felleg, sokszor, mindig fel-feldobott kő, amelyik vissza is érkezik. Hát ezért nézek én is onnan szertesztét.”

Két éve választotta Lászlóffy Aladár ezt az orompontot, választotta ezt a címet általa írt rovatunk élére... Aztán folytatja később már többes szám első személyben:¹

„Onnan kell nekünk folyton szertesztét nézni, hümmögni, idézni, ráolvasni, átkozódni, anekdotázni, összefoglalni, békíteni és lázítani szertesztét, mint soha be nem fejezhető folyamatba avatkozva, disztinguálva, szavamat felejtve, de történelmem fonalát nem, ahova ülni szokás a magyar poétának, lehulló naptárlap zizegés alatt.”

Alázizegett a naptárlap, Ali, április 19-én. Te pedig odafenn olvasod ezt és fennen olvasol ránk, vonod szemöldököd és dörmögsz le: hallgatunk s hallgatunk rád, ahogy eddig tehettük, mi naputasok, kiknek voltál a kezdet óta mentorunk. Jártatod hát immár a legmagasabbról tekinteted széjjel, s látsz mily messze-messze szerte és befelé – súgjal nekünk, segíts tovább. Szavaidat nem felejtjük, megőrizzük.

Lászlóffy Aladár – a Cédrus-levél és -érem első kitüntetettje.

A díj átadása 2007 utolsó napjaiban – a szerkesztőségben.

¹ Az idézet a Helikon 2007/11. (június 10.) számának címlapjáról való, ahol a költő szokott izzású tárcájában bölcselmel a Petőfi-idézet kapcsán. A Napútban e sorozatát 2007 februárjában kezdi. Búcsúunk Lászlóffy Aladártól előre leadott utolsó három „szertesztéjének” együttes közlésével. Együvé tartozunk még konokabban. A szerkesztőség.